מקפח סעיף א: מקפח סעיף ח. בח ב מיי פ"ג מהלי שופר הלי ב טוש"ע :מ"ח סי מקל סעיף ב

הגהות הב"ח (א) גמ' ואידך דרב מתנא מדשני קרא בדיבוריה:

גליון הש"ם רש"י ר"ה ה"ק אי לאו גזירה שוה כו' כלומר מעצמו. עיין סוכה דף לא ע"א רש"י ד"ה לא מקשינן :ש"לו

לעזי רש"י

קומפלייני"א . [קומפליינ"ץ]. הולות עצובים. קי יווי עבובים. **ריצידי״ר**. לילל (צלילים קצרים).

רבינו חננאל

ולא נתברר הדבר כדברי אחד מהן, והיו כל ישראל כולז עושיז זה וזה. דבריר ונהגו העם לעשות תשר״ת תר"ת תש"ת שלש פעמים. ובא ר' אבהו ומצא עיירות תוקעין תש"ת ואחרים ואע"פ ואע"פ ואע"פ שנח שלשה שררים חרוטה היא. ואחרים היו תוקעין תשר"ת. ודומה שמשום ספק עשו כך, שהיו אומרים אם התשר"ת הוא האמת, הרי הפסיק בין התשר"ת השני, התר" והתש"ת. ותיקן שיהו עושיז תשר"ת תשר"ת תר"ת, וכן תש"ת תש"ת תש"ת. ואמר איזה מהז . ודאי עשינוהו בלי הפסקה ואע"פ . תרועה הם. השלים ביניהם שיהו הכל נוהגין מנהג אחד ולא תיראה חלוקה, י ואמר להז מכל מקום נמצאו תקיעות זו אחר זו בלי הפסק בינתיים. ולפיכר נהגו הכל כמנהג הזה לתקוע מיושב כמו שתיקן ר' אבהו, ועליהן ברכת התוקע מברך על סדר הברכות, וצבור צריכיז לתקוע על סדר מעכבות אותן התקיעות. שכבר לתקוע במלכיות תשר"ת, בזכרונות תר"ת שהכל אחד הן, והכל יצאו ידי חובה ולא נשאר בדבר ספק. והא דאמר ר' יוחנן שמע ים שאין סלמוד לומר בהדש השביעי. דהא כתב לן בכמה מקומות סלמוד לומר וסקעסם. והדר תרועה: שאין ס"ל שנים. שכבר אמר ותקעתם תרועה ונסע מחנה פלוני כי הדר אמר ותקעתם תרועה פשוטה משמע העברת קול אחד: ביוה"ל **מעבירו.** הרי העברה ונסע מחנה פלוני פשיטא דשנית היא: **מהא מקיעה שניה לה.** והכי מחילה וסוף ותרועה כתיבה בינתים»: ו**תנין שלש של שלש שלש.** מנין קאמר ותקעתם תקיעה שנית לתרועה: ה"ג ושלש תרועות נאמרו

בר"ה שבתון זכרון תרועה והעברת שופר תרועה יום תרועה יהיה לכם ושתי תקיעות לכל אחת ואחת מלינו למדין לר״ה שלש תרועות ושש תקיעות שתים מדברי תורה ואחת מדברי סופרים והעברת שופר תרועה שבתון זכרון תרועה מד"ת יום מרועה יהיה לכם למלמודו הוא בא רבי שמואל בר נחמני אומר אחת מד"ת ושתים מד"ם והעברת שופר תרועה מד"ת שבתון זכרון תרועה ויום תרועה יהיה לכם לתלמודו הוא בא מאי לתלמודו הוא בא וכו': שתים מד"ת. תרי קראי דרוש למניינא כדהתני ואזיל והעברת שופר תרועה שבתון זכרון תרועה מד"ת כלומר מכאן נלמוד שתים יום תרועה יהיה לכם לא תדרשיה למניינא שהרי לתלמודו הוא בא מופנה לג"ש שדרש תרועה תרועה לג"ש אלא סופרים אמרוה כדי להשוות מלכיות וזכרונות ושופרות לתקיעותיהן: רבי שמוחל בר נחמני אומר כו' מאי לחלמודו הוא בא. בשלמא חד לג"ש אידך למאי: לא משמע ליה. למדרש מיניה פשוטה לפניה יו: דרך העברתו. למעוטי הפכו ותקע בו כדאמרן (לעיל דף כו:): ניעבריה ביד. ואי לאו דהדר כתביה לא הוה משתמע תעבירו לשון תקיעה: מספקא ליה. ועבד תרווייהו: ודלמא גנוחי הוא. ואין לך לעשות תרועות יבבות וקה מפסקה תרועה בין שברים לפשוטה שלאחריה: ודלמא ילולי היא. ואין לנו שברים וקא מפסקי שברים דקשר"ק דר' אבהו בין תקיעה רחשונה לתרועה וחין כאן פשוטה לפניה: ברישא גנוחי גנח. גניחות ארוכות קומפלייני"א בלע"ז: דיום הכפורים בחדש השביעי הוא והכא יוה"כ כתיב: והעברת.

שאיז ת"ל בחדש השביעי ומה ת"ל בחדש השביעי שיהו כל תרועות החדש השביעי זה כזה ומגין לשלש של שלש שלש ת"ל יוהעברת שופר תרועה ישבתון זכרון תרועה יוהעברת יום תרועה יהיה לכם ומנין ליתן את האמור של זה בזה ושל זה בזה ת"ל שביעי שביעי לגזירה שוה הא כיצד שלש שהן תשע שיעור תקיעה כתרועה שיעור תרועה כשלשה שברים האי תנא מעיקרא מייתי לה בהיקישא והשתא מייתי לה בגזירה שוה הכי קאמר יאי לאו גזירה שוה הוה מייתינא לה בהיקישא השתא דאתיא גזירה שוה היקישא לא צריך והאי תנא מייתי לה בג"ש ממדבר דתניא ותקעתם תרועה תקיעה בפני עצמה ותרועה בפני עצמה אתה אומר יתקיעה בפני עצמה ותרועה בפני עצמה או אינו אלא תקיעה ותרועה אחת היא כשהוא אומר זובהקהיל את הקהל תתקעו ולא תריעו הוי אומר תקיעה בפני עצמה ותרועה בפני עצמה ומנין שפשומה לפניה ת"ל ותקעתם תרועה ומנין שפשומה לאחריה ת"ל תרועה יתקעו ר' ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקא אומר אינו צריך הרי הוא אומר יותקעתם תרועה שנית שאין ת"ל שנית ומה ת"ל שנית זה בנה אב שכל מקום שנאמר תרועה תהא תקיעה שניה לה אין לי אלא במדבר בר"ה מנין ת"ל תרועה תרועה לגזירה שוה ושלש תרועות נאמרו בר"ה שבתון זכרון תרועה יום תרועה והעברת שופר תרועה ושתי תקיעות לכל אחת ואחת מצינו למדין שלש תרועות ושש תקיעות נאמרו בר"ה שתים מדברי תורה ואחת מדברי סופרים שבתון זכרון תרועה והעברת שופר תרועה מדברי תורה יום תרועה יהיה לכם לתלמודו הוא בא רבי

דהנך פשוטה לפניה ולאחריה ותרועה באמצע עבדינן תלתא זימני למלכיות חדה ולזכרונות חדה ולשופרות חדה: מ"ל. תרועה תלתה זימני לאחריה: ומנין ליתן את האמור של וה בוה כו'. לפי ששלש תרועות הללו לא נאמרו במקום אחד שהשתים נאמרו בראש השנה והאחת ביובל מנין ליתן האמורות בראש השנה ונאמר ביובל והטברת שותר תרוטה בהיקישת. ללמוד זה מזה מניין בחדש השביעי אלא להחיש כל ולפוף גמר בג"ש. ליתן האמור של כדכתיבן שיהו שתים בר"ה ואחת שוות: ה"ק אי לאו ג"ש. אי לא נאמרה ג"ש זו למשה מסיני לדונה

לכל אחת פשוטה לפניה ופשוטה ביובל וליתן האמורה ביובל בר"ה שיהו כאן וכאן שלש: שביעי שביעי לג"ש. נאמר בר״ה בחדש השביעי בחדש השביעי: וסנה מעיקרה הייתי שבשופר ופשוטה לפניה ולאחריה גמר ר"ה מיובל בהיקישה דחין ת"ל מרועות של חדש השביעי שיהו שוות: זה בזה הא נמי תיתי בהיקישא דאי ביובל אין תרועות של חדש השביעי הייתי מביא הכל בהיקישא °כלומר מעלמן: והחי הנה מייתי לה ממדבר. שתהא פשוטה לפניה ופשוטה לאחריה: מקיעה בפני עלמה כו'. דלא תימא חדא היא והכי קאמר היו תוקעין תרועה אלא ה"ק ותקעתם תקיעה ואחריה הריעו תרועה: או אינו אלא. אחת היא והכי קאמר היו תוקעין תרועה: כשהוא אומר מחקעו ולא חריעו. מכלל דבמסעות

תתקעו ותריעו קאמר ותרועה לא קרי לה תקיעה הרי על

כרחך תקיעה בפני עלמה כו':

 ל) [צ"מ סל. סנהדרין מג.],
ל) [סוכה נג.],
ג) [ל"ל מביוס],
ל) [לעיל מ. וש"נ],
ס:],
ס [לעיל מ. וש"נ],
ו) [מכלן ש"ך עוד לעמ" לג:], ז) [ע"ר שייך לשס], ק) בס"א נוסף: ולאחריה,

תורה אור השלם והַעַבַרתַּ שׁוֹפַר ו. וְנוּאֲבּוְיִגְּ שׁוּבְּּ. תְּרוּעָה בַּחֹנֶדשׁ הַשְּׁבְעִי בָּעָשוֹר לַחֹנֶדשׁ בְּיוֹם הַבָּפָּרִים תַּעֲבִירוּ שׁוֹפָר

2. דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרְאֵל לֵאמר בָּחֹדֶשׁ הַשְּׁבִיעִי בְּאָחָד לַחֹדֶשׁ יִהְיֶה לְכֶם שַׁבָּתוֹן זְכְרוֹן תְרוּעָה

ויקרא כג כד ובחדש השביעי הבווניש נושבילי בְּאֶחָד לַחֹנֶדשׁ מִקְרָא קֹדֶשׁ יִהְיֶה לְכֶם בְּל מְלֶאכֶת עֲבֹדָה לֹא במדבר כט א לֶכֵם: ותקעתם תרועה וְנָסְעוּ הַמַּחֲנוֹת הַחֹנִים קַרְמָה: במדבריה 5. וּבַהַקּהִיל אַת הַקָּהַל קדמה: תִקְעוּ וְלֹא תָרִיעוּ:

במדבר י ז ותקעתם תרועה ט. הְּנְקְבְּעָה הְּמִּחֲנוֹת שַׁנִית וְנָסְעוּ הַמַּחֲנוֹת הַחֹנִים תֵּימְנָה הְרוּעָה יתקעו למסעיהם:

קול בַּמַּחֲנֶה לֵאמר אִישׁ וְאִשָּׁה אַל יַעֲשׁוּ עוֹד מְלָאכָה לְתְרוּמֵת הַקְּדֶשׁ וִיכָּלֵא הָעָם מהַביא: ממנת לו ו

.8. תִּקְעוּ בַחֹרֶשׁ שׁוֹפֶר בכסה ליום חגנו: תהלים פא ד

מוסף רש"י או אינו אלא תקיעה ותרועה אחת היא. מלוה אחת הן וחדא חשיב להו (סוכה נג:). ת"ל תרועה יתקעו. כלומר אחר התרועה יתקעו (שם). העברתו. כדרך מענירו נראשו בבהמה מחיים (לעיל בז:). שהחדש מתכסה בו. לרחוקים, כגון שחרית לבני מערב וערבית לבני מזרח, לפי שקטנה היא סמוך לכל העולם דכתיב חדש שהלבנה מתכסה בו שאינה נראית לכל אדם אלא כדחמר (לעיל ב:) עשרים אומר זה ר"ה. שחנה באמנע החדש הם (סנהדרין חחו דאלו שאר יו"ט כבר ונראית לכל מקום (ביצה וווח). בכסה ליום חגנו.

מתכסה ביום חגנו (שם).

שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן אחת מד"ת ושתים מדברי סופרים והעברת שופר תרועה מד"ת שבתון זכרון תרועה ויום תרועה יהיה לכם לתלמודו הוא בא מאי לתלמודו הוא בא מיבעי אביום ולא בלילה ואידך ביום ולא בלילה מנא ליה נפקא ליה מביום הכפורים אי (ביום) הכפורים יליף נגמור נמי מיניה לפשומה לפניה ופשומה לאחריה והעברת תעבירו לא משמע להו אלא מאי דרשי בהו והעברת כדרב מתנא

נעבריה ביד. פירוש שיאחזנו ויתקע ולא בידו שיניחנו על גבי שום דבר ויתקע ופירוש הקונטרס עיקר:

והדר מיליל. רלידי"ר בלע"ו:

משנו

תרועה וכתיב התם יויצו משה ויעבירו קול במחנה מה להלן בקול אף כאן בקול ולהאי תנא דמייתי לה ממדבר אי מה להלן חצוצרות אף כאן חצוצרות ת"ל •תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו סאי זהו חג שהחדש מתכסה בו הוי אומר זה ר"ה וקאמר רחמנא שופר יאתקין רבי אבהו בקסרי תקיעה שלשה שברים תרועה תקיעה מה נפשך אי ילולי יליל לעביד תקיעה תרועה ותקיעה ואי גנוחי גנח לעביר תקיעה שלשה שברים

ותקיעה מספקא ליה אי גנוחי גנח אי ילולי יליל מתקיף לה רב עוירא ודלמא ילולי הוה וקא מפסיק שלשה שברים בין תרועה לתקיעה דהדר עביד תקיעה תרועה ותקיעה מתקיף לה רבינא ודלמא גנוחי הוה וקא מפסקא תרועה בין שברים לתקיעה דהדר עביד תש"ת אלא רבי אבהו ודלמא גנוחי הוה וקא מפסקא תרועה בין שברים לתקיעה דהדר עביד תש"ת אלא רבי אבהו מאי אתקין אי גנוחי גנח הא עבדיה אי ילולי יליל הא עבדיה מספקא ליה דלמא גנח ויליל אי הכי ליעבד נמי איפכא תקיעה תרועה שלשה שברים ותקיעה דלמא יליל וגנח סתמא דמילתא כי מתרע באיניש מילתא ברישא גנח והדר יליל: תקע בראשונה ומשך בשניה כשתים: אמר רבי יוחגן שמע אתשע